

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 408/2014
21.05.2014. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Предрага Грлигоријевића, Веска Крстајића, Биљане Синановић и Бате Цветковића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Зорицом Стојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Б.Љ., због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости бранилаца окривљеног, адв. А.Б. и адв. Д.Г., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Крагујевцу 2К бр. 15/13 од 20.09.2013. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 5558/13 од 31.01.2014. године, у седници већа одржаној дана 21.05.2014. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног Б.Љ., адв. А.Б. и адв. Д.Г., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Крагујевцу 2К бр. 15/13 од 20.09.2013. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 5558/13 од 31.01.2014. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Крагујевцу 2К бр. 15/13 од 20.09.2013. године окривљени Б.Љ. оглашен је кривим због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика за које му је утврђена казна затвора у трајању од три године, за кривично дело омогућавање уживања опојних дрога из члана 247. став 1. КЗ за које му је утврђена казна затвора у трајању од три месеца и за кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 6. КЗ за које му је утврђена казна затвора у трајању од три месеца и осуђен на јединствену казну затвора у трајању од три године и четири месеца у коју му је урачунато и време provedено у притвору почев од 19.12. до 26.12.2011. године.

Истом пресудом окривљеном је сходно одредби члана 87. КЗ у вези члана 246. став 7. КЗ изречена мера безбедности одузимања предмета, ближе наведених у изреци првостепене пресуде док је на основу одредби члана 193. и 196. ЗКП-а

обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка и судског паушала у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 5558/13 од 31.01.2014. године одбијене су као неосноване жалбе Вишег јавног тужиоца у Крагујевцу, окривљеног Б.Љ. и његовог браниоца, а пресуда Вишег суда у Крагујевцу 2К бр. 15/13 од 20.09.2013. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднели су браниоци окривљеног Б.Љ., адв. А.Б. и адв. Д.Г., због повреде закона из члана 439. став 1. тачка 2. ЗКП-а, повреде права на одбрану и повреде права окривљеног на правично суђење, с`предлогом да Врховни касациони суд захтев усвоји, преиначи и првостепену и другостепену пресуду само у погледу кривичног дела из члана 246. став 1. КЗ и окривљеног осуди за кривично дело из члана 246а КЗ или пак да у целости укине и првостепену и другостепену пресуду и предмет врати суду на поновно суђење.

Врховни касациони суд је одржао седницу већа, у смислу члана 486. став 1. и члана 487. став 1. Законика о кривичном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 101/11, 121/12, 32/13 и 45/13), на којој је размотрио списе предмета, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног Б.Љ., адв. А.Б. и адв. Д.Г., је недозвољен.

Одредбом члана 484. ЗКП-а прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за подношење - члан 485. став 1. ЗКП-а.

Када се захтев подноси због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП-а окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП-а), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП-а.

Одредбом члана 485. став 4. ЗКП-а, прописано је да окривљени може поднети захтев за заштиту законитости само због набројаних повреда тог Законика (члан 74, члан 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члан 439. тачка 1) до 3) и члан 441. став 3. и 4. ЗКП учињених у првостепеном и поступку пред апелационим судом и то у року од 30 дана од дана када му је достављена правноснажна одлука, под условом да је против те одлуке користио редован правни лек.

Дакле, по ставу Врховног касационог суда, одредбом члана 485. став 4. ЗКП-а ограничено је право окривљеног на подношење захтева за заштиту законитости и то како временски, тако и у погледу разлога због којих окривљени може поднети

овај ванредни правни лек, као и да постоји обавеза навођења разлога за подношење захтева због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП-а) који подразумева не само формално означавање о којој повреди закона се ради, већ и указивање на то у чему се она састоји.

У конкретном случају, браниоци окривљеног Б.Љ. у поднетом захтеву за заштиту законитости као разлог подношења захтева само формално означавају повреду закона из члана 439. став 1. тачка 2. ЗКП-а, због које повреде је захтев дозвољен, али суштински оспоравају чињенично стање утврђено у правноснажним пресудама у погледу чињеница да ли је окривљени Б.Љ. набавио и држао опојну дрогу - ... и ... за себе или ради стављања у промет и на основу тога закључују да би се по правилно утврђеном чињеничном стању правилном применом кривичног законика морала донети одлука којом би окривљени био оглашен кривим али не за кривично дело недозвољена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ већ за кривично дело неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. КЗ јер је исту држао за сопствену употребу. Осим тога, браниоци окривљеног истичу да је у време извршења кривичног дела окривљени имао својство млађег пунолетног лица, емоционално незрелог, што се види из налаза и мишљења вештака, да је 21 годину напунио дана ... године, а да је захтев за спровођење истраге поднет дана 11.12.2011. године, а оптужница подигнута дана 22.02.2012. године, па је из тих разлога на радње окривљеног требало применити блажи закон.

По оцени Врховног касационог суда изложеним наводима захтева бранилаца окривљеног у суштини се оспорава утврђено чињенично стање у правноснажним пресудама и указује на погрешну оцену доказа, а што све не представља разлог због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП-а дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу.

Како је, дакле, у поднетом захтеву само формално означена повреда закона из члана 439. став 1. тачка 2. ЗКП-а, због које је подношење захтева дозвољено, док се у суштини указује на недозвољене разлоге за подношење захтева, то је Врховни касциони суд захтев бранилаца окривљеног Б.Љ., на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2. у вези члана 485. став 4. ЗКП-а, одбацио као недозвољен.

Надаље, браниоци окривљеног захтев за заштиту законитости подносе и због тога што је окривљеном повређено право на одбрану и право на правично суђење које је зајемчено Европском конвенцијом о заштити људских права и основних слобода, што представља разлог за подношење захтева у смислу члана 485. став 1. тачка 3. ЗКП-а.

Одредбом члана 484. ЗКП-а која прописује садржај захтева између осталог је наведено да се у случају подношења захтева за заштиту законитости због разлога из члана 485. став 1. тачка 2. и 3. ЗКП-а мора доставити и одлука Уставног суда или Европског суда за људска права.

Како браниоци окривљеног нису доставили одлуку Уставног суда или Европског суда за људска права, иако су били дужни да то учине у смислу одредбе члана 484. ЗКП-а, Врховни касациони суд налази да захтев бранилаца окривљеног Б.Љ. у односу на овај законски основ побијања правноснажне пресуде нема прописани садржај у смислу члана 484. ЗКП-а.

С`тога је Врховни касациони суд из напред изнетих разлога поступајући на основу члана 30. став 1. Закона о уређењу судова и применом члана 487. став 1. тачка 2. и 3. ЗКП-а, одлучио као у изреци решења.

**Записничар-саветник,
Зорица Стојковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Невенка Важић, с.р.**